

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 86

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 3 februarie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 431 din 14 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal	2-5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
40. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.093/2006 privind stabilirea cerințelor minime de securitate și sănătate pentru protecția lucrătorilor împotriva riscurilor legate de expunerea la locul de muncă la agenți cancerigeni sau mutageni ori la substanțe toxice pentru reproducere, precum și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.218/2006 privind stabilirea cerințelor minime de securitate și sănătate în muncă pentru asigurarea protecției lucrătorilor împotriva riscurilor legate de prezența agenților chimici	6-7
42. — Hotărâre privind abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 1.048/2013 pentru aprobarea Planului de management și a Regulamentului Parcului Natural Porțile de Fier	8
43. — Hotărâre pentru aprobarea Acordului de cooperare dintre Guvernul României și Guvernul Ordinului Suveran Militar Ospitalier al Sfântului Ioan de Ierusalim, Rodos și Malta, semnat la Roma la 11 mai 2018	9
Acord de cooperare între Guvernul României și Guvernul Ordinului Suveran Militar Ospitalier al Sfântului Ioan de Ierusalim, Rodos și Malta	9-10
54. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar a unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0716 Baia Mare, ca urmare a reevaluării	11
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 395 din 17 noiembrie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	12-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 431**

din 14 octombrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta- Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de Andrei Mihai Miță în Dosarul nr. 5.850/279/2020 al Judecătoriei Piatra-Neamț — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 361D/2021.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că aceasta nu vizează constituționalitatea normelor penale criticate, ci completarea acestora în sensul stabilirii unei concentrații minime a substanțelor psihoactive. În subsidiar, solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 452 din 29 iunie 2021 și nr. 374 din 11 iulie 2024.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 ianuarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 5.850/279/2020, **Judecătoria Piatra-Neamț — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Andrei Mihai Miță într-o cauză penală în care acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea, printre altele, a infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de art. 336 alin. (2) din Codul penal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că norma de incriminare criticată încalcă prevederile constituționale invocate, întrucât legiuitorul nu instituie o concentrație minimă a substanțelor psihoactive, care să atribuie relevanță penală unei anumite fapte, în acest mod fiind nesocotit principiul egalității cetățenilor în fața legii, oferindu-se un avantaj nejustificat conducătorilor auto care conduc autovehicule sub influența alcoolului față de conducătorii auto care conduc autovehicule fiind sub influența substanțelor psihoactive (indiferent de nivelul concentrației substanței psihoactive), în speță sub influența THC (din cannabis). Astfel, are în vedere faptul că infracțiunea prevăzută de art. 336 alin. (1)

din Codul penal face referire la o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge.

6. **Judecătoria Piatra-Neamț — Secția penală** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că, prin incriminarea acestei fapte, legiuitorul a urmărit să protejeze relațiile sociale referitoare la siguranța circulației pe drumurile publice, relații a căror normală desfășurare implică interzicerea conducerii vehiculelor de către persoane care au consumat substanțe psihoactive, apte să producă tulburări în comportamentul conducătorului auto și să influențeze negativ conduita acestuia în trafic, independent de efectele concrete pe care consumul de asemenea substanțe le-a avut asupra comportamentului conducătorului auto, la momentul constatării faptei. Prin urmare, arată că dispoziția legală analizată reglementează o infracțiune de pericol, astfel că legătura de cauzalitate între acțiunea incriminată de lege și urmarea imediată rezultă din materialitatea faptei și nu se impune a fi dovedită. Totodată, face referire la considerente ale Deciziei Curții Constituționale nr. 101 din 28 februarie 2019, potrivit cărora în mod obiectiv nu este posibilă stabilirea de către legiuitor a unui nivel minim al concentrației de substanțe psihoactive, ca cerință esențială atașată elementului material al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (2) din Codul penal, având în vedere sfera largă a produselor susceptibile de a avea efecte psihoactive, conform legislației speciale în domeniu.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar, în acest sens, face referire la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 138 din 14 martie 2017 și nr. 101 din 28 februarie 2019.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal. Ulterior invocării prezentei excepții de neconstituționalitate, dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal au fost modificate prin art. III pct. 4 din Legea nr. 172/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul prevenirii și combaterii traficului și

consumului ilicit de droguri și alte substanțe susceptibile de a avea efecte psihoactive, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 31 mai 2024. Cu privire la o astfel de ipoteză, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care a constatat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Pentru aceste motive, Curtea se va pronunța asupra constituționalității prevederilor art. 336 alin. (2) din Codul penal în reglementarea în vigoare la data sesizării sale. Normele penale criticate au următorul conținut: „(2) *Cu aceeași pedeapsă se sancționează și persoana, aflată sub influența unor substanțe psihoactive, care conduce un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere.*”

12. Autorul excepției susține că normele penale criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică și ale art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea incriminării, astfel cum acestea se interpretează, în temeiul art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, și prin prisma exigențelor art. 2 privind dreptul la viață și ale art. 7 referitor la legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 336 alin. (2) din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, fiind pronunțate, în acest sens, mai multe decizii, printre care Decizia nr. 374 din 11 iulie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1222 din 5 decembrie 2024, Decizia nr. 452 din 29 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1138 din 26 noiembrie 2021, Decizia nr. 101 din 28 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 405 din 23 mai 2019, Decizia nr. 138 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 10 iulie 2017, și Decizia nr. 154 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 16 iunie 2016, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

14. Prin Decizia nr. 374 din 11 iulie 2024, precitată, paragrafele 24-35, Curtea a constatat că infracțiunea prevăzută în art. 336 din Codul penal — având denumirea marginală *Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe* — constă în acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge [alin. (1)] sau care se află sub influența unor substanțe psihoactive [alin. (2)]. Această infracțiune a fost preluată din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, unde era prevăzută, într-o redactare asemănătoare, la art. 87, care nu avea însă o denumire marginală.

15. Curtea a reținut că, în timp ce Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, avea în vedere — în

norma de incriminare cuprinsă în art. 87 alin. (2) — persoana „care se află sub influența unor substanțe ori produse stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora”, potrivit dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal, criticate, subiectul activ al infracțiunii este persoana care se află „sub influența unor substanțe psihoactive”. Referitor la aceste aspecte terminologice, dar cu implicații în materia dreptului procesual penal, prin Decizia nr. 553 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „trafic de stupefiante” din cuprinsul dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală este neconstituțională. Prin prevederile art. II pct. 49 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală au fost modificate, iar sintagma „o infracțiune de trafic de stupefiante” a fost înlocuită cu sintagma „o infracțiune de trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive”.

16. De asemenea, Curtea a reținut că diferența de terminologie față de reglementarea cuprinsă în art. 87 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, constând în utilizarea sintagmei „substanțe psihoactive”, se justifică prin necesitatea folosirii unor termeni adecvați pentru delimitarea sferei de aplicare a normei de incriminare prevăzute de art. 336 alin. (2) din Codul penal, în concordanță cu legislația specială în materie de droguri, precursori și alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive.

17. Astfel, art. 1 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 26 februarie 2014, prevede că acest act normativ stabilește cadrul legal aplicabil preparatelor, substanțelor, plantelor, ciupercilor sau combinațiilor acestora, susceptibile să aibă efecte psihoactive, asemănătoare celor determinate de substanțele sau preparatele stupefiante ori psihotrope, plantele sau substanțele aflate sub control național, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare. Printre actele normative la care se face trimitere se regăsește și Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.095 din 5 decembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care definește, la art. 2 lit. c), d) și d1), substanțele psihotrope ca fiind substanțele înscrise în anexele la Convenția asupra substanțelor psihotrope din 1971, substanțele stupefiante ca desemnând substanțele înscrise în anexele la Convenția unică a Națiunilor Unite asupra substanțelor stupefiante din 1961, modificată prin Protocolul din 1972, respectiv plantele și substanțele aflate sub control național ca fiind plantele și substanțele cu proprietăți psihoactive, introduse în anexele la Legea nr. 339/2005 prin procedura națională prevăzută la art. 8 alin. (3) din acest act normativ. De asemenea, Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, definește, la art. 1

lit. b), drogurile ca fiind plantele și substanțele stupefiante ori psihotrope sau amestecurile care conțin asemenea plante și substanțe, înscrise în tabelele nr. I-III din aceeași lege, și prevede la lit. c) și d) ale aceluiași art. 1 că drogurile de mare risc sunt cele înscrise în tabelele nr. I și II, iar drogurile de risc sunt cele înscrise în tabelul nr. III.

18. Cu privire la dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal, prin Decizia nr. 138 din 14 martie 2017, citată anterior, paragrafele 18-21, Curtea a constatat că incriminarea faptei de conducere a unui vehicul sub influența substanțelor psihoactive este determinată de efectul nociv al substanțelor respective, ținând cont de faptul că acestea produc tulburări în atitudinea și comportamentul conducătorului auto, generând, implicit, o diminuare a capacității de a manevra vehiculul pe drumurile publice în condiții de siguranță pentru toți participanții la trafic. În acest sens, art. 2 lit. e) din Legea nr. 194/2011, republicată, stabilește că prin *efecte psihoactive* se înțelege unul dintre următoarele efecte pe care le poate avea un produs atunci când este consumat de către o persoană: stimularea sau inhibarea sistemului nervos central al persoanei, având ca rezultat modificări ale funcțiilor și proceselor psihice și ale comportamentului ori crearea unei stări de dependență, fizică sau psihică.

19. Or, având în vedere natura relațiilor sociale ocrotite, obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal este reprezentat de relațiile sociale referitoare la protecția siguranței circulației pe drumurile publice, relații sociale a căror existență normală este condiționată de interzicerea conducerii vehiculelor sub influența substanțelor psihoactive. Așadar, situația premisă a infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența substanțelor psihoactive constă în preexistența unor stări, situații, condiții în care se află subiectul activ și în existența unor norme juridice care reglementează poziția psihică și fizică a unei persoane care conduce un vehicul pe drumurile publice. Elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (2) din Codul penal îl reprezintă acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care se află sub influența unor substanțe psihoactive. Urmarea imediată în cazul acestei infracțiuni constă în crearea unei stări de pericol pentru relațiile sociale privind siguranța circulației pe drumurile publice, relații ocrotite prin norma de incriminare, iar legătura de cauzalitate între acțiunea incriminată de lege și urmarea imediată nu mai trebuie dovedită, întrucât rezultă din materialitatea faptei (*ex re*). Forma de vinovăție cu care acționează subiectul activ în cazul infracțiunii examinate este intenția, cu ambele forme ale acesteia.

20. Curtea a reținut că pentru constatarea consumului de substanțe psihoactive — drept cerință esențială specifică acestei infracțiuni — este necesară analiza de laborator, care trebuie să stabilească existența acestor substanțe în corpul conducătorului vehiculului. Cu privire la intervalul de timp în care trebuie efectuată recoltarea probelor biologice, Codul de procedură penală stabilește, în art. 190 alin. (8), că, „*În cazul conducerii unui vehicul de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice sau a altor substanțe, recoltarea de probe biologice se efectuează din dispoziția organelor de constatare și cu consimțământul celui supus examinării de către un medic, asistent medical sau de o persoană cu pregătire medicală de specialitate, în cel mai scurt timp, într-o instituție medicală, în condițiile stabilite de legile speciale.*”

21. În aceste condiții, Curtea a constatat că, având în vedere sfera largă a produselor susceptibile de a avea efecte psihoactive, așa cum reiese aceasta din legislația specială mai sus menționată, în mod obiectiv, legiuitorul nu poate prevedea un nivel minim al concentrației de substanțe psihoactive drept cerință esențială cu privire la elementul material al laturii obiective în cazul infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența substanțelor psihoactive, infracțiune reglementată de art. 336 alin. (2) din Codul penal. Așa fiind, legiuitorul a înțeles să incrimineze fapta în orice situație de conducere a unui vehicul ulterior consumului unor substanțe psihoactive, prin *consum* înțelegându-se introducerea în organismul uman a unui produs, indiferent dacă acesta a fost dizolvat, impregnat, dispersat sau diluat, în una dintre următoarele modalități: pe cale orală ori injectabilă, inhalare, fumat sau aplicarea externă pe corpul unei persoane, în orice alt mod, în așa fel încât produsul să ajungă în corpul unei persoane [art. 2 lit. f) din Legea nr. 194/2011, republicată]. Este indiferent faptul că starea conducătorului vehiculului care se află sub influența unor substanțe psihoactive este urmarea unui abuz — ceea ce presupune consumul plantelor, substanțelor și preparatelor ce conțin substanțe susceptibile de a avea efecte psihoactive în afara unei prescripții medicale — sau a uzului medical, care semnifică utilizarea pe bază de prescripție medicală, licită, a medicamentelor aflate sub controlul legislației naționale, întrucât destinatarii textului de lege criticat desfășoară o activitate cu risc permis, scop în care sunt supuși unor forme de școlarizare, așa încât este vorba despre persoane avizate și diligente, care, pe durata deținerii permisului de conducere, au obligația de a rămâne la curent cu normele legale în materie (Decizia nr. 154 din 24 martie 2016, paragraful 18).

22. Față de cele arătate mai sus, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 154 din 24 martie 2016, paragraful 18, că dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal nu încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (12) și nici prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu au o formulare neclară, ambiguă sau imprezvizibilă pentru un cetățean care nu dispune de pregătire juridică, ci, dimpotrivă, îndeplinesc cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii.

23. În acest sens, Curtea a menționat, la paragrafele 18 și 19 ale Deciziei nr. 154 din 24 martie 2016, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ce consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) — pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care anterior nu constituiau infracțiuni —, instituie și cerința potrivit căreia legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea de la Strasbourg a reținut că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege”, care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000,

pronunțată în Cauza *Cöeme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91].

24. Curtea de la Strasbourg a reținut că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (*Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, ale căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista

întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Totodată, având în vedere considerentele anterior menționate, Curtea constată că norma penală criticată nu este de natură să încalce principiul egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 din Constituție, întrucât discriminarea poate fi constatată doar în situația reglementării unor soluții juridice diferite pentru persoane aflate în situații similare, aspect ce nu poate fi reținut în prezenta cauză. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat, în repetate rânduri, că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, dar că acesta nu interzice reguli specifice, în cazul unei diferențe de situații (a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996).

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andrei Mihai Miță în Dosarul nr. 5.850/279/2020 al Judecătoriei Piatra-Neamț — Secția penală și constată că dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Piatra-Neamț — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.093/2006 privind stabilirea cerințelor minime de securitate și sănătate pentru protecția lucrătorilor împotriva riscurilor legate de expunerea la locul de muncă la agenți cancerigeni sau mutageni ori la substanțe toxice pentru reproducere, precum și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.218/2006 privind stabilirea cerințelor minime de securitate și sănătate în muncă pentru asigurarea protecției lucrătorilor împotriva riscurilor legate de prezența agenților chimici

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 1.093/2006 privind stabilirea cerințelor minime de securitate și sănătate pentru protecția lucrătorilor împotriva riscurilor legate de expunerea la locul de muncă la agenți cancerigeni sau mutageni ori la substanțe toxice pentru reproducere, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 11 mai 2021, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 5, punctul 2 va avea următorul cuprins:

„2. *agent mutagen:*

a) o substanță sau un amestec care îndeplinește criteriile de clasificare ca agent mutagen asupra celulelor embrionare din categoria 1A sau 1B prevăzute în anexa I la Regulamentul nr. 1.272/2008;

b) o substanță, un amestec sau un proces menționat în anexa nr. 1, precum și o substanță sau un amestec care este degajat printr-un proces menționat în anexa respectivă;”.

2. La anexa nr. 1, titlul punctului A va avea următorul cuprins:

„A. Lista substanțelor, amestecurilor și proceselor care pot duce la apariția cancerului [prevăzute la art. 5 pct. 1 lit. b) și pct. 2 lit. b) din hotărâre]”

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 1.218/2006 privind stabilirea cerințelor minime de securitate și sănătate în muncă pentru asigurarea protecției lucrătorilor împotriva riscurilor legate de prezența agenților chimici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 29 iulie 2021, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. — Este interzisă vopsirea prin pulverizare cu oxid (miniu) de plumb.”

2. La anexa nr. 1, numerele curente 319, 362 și 516 se abrogă.

3. La anexa nr. 1, după numărul curent 230 se introduce un nou număr curent, nr. crt. 230¹, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	CAS ⁽¹⁾	EC ⁽²⁾ (EINECS)	Denumirea agentului chimic	Acțiunea cutanată ⁽³⁾	Valoare-limită de expunere profesională				Mențiuni ⁽⁶⁾
					8 ore ⁽⁴⁾		Termen scurt ⁽⁵⁾ (15 min)		
					mg/m ³ ⁽⁶⁾	ppm ⁽⁷⁾	mg/m ³ ⁽⁶⁾	ppm ⁽⁷⁾	
„230 ¹	—	—	Diizocianați [măsurati ca NCO ⁽²⁰⁾]	P ⁽¹³⁾	0,006	—	0,012	—	R1B Dir. 2022/431 O valoare-limită de 0,010 mg NCO/m ³ raportată la o perioadă de referință de 8 ore și o valoare a limitei de expunere de scurtă durată de 0,020 mg NCO/m ³ se aplică până la 31 decembrie 2028. Dir. 2024/869”

4. La anexa nr. 1, numărul curent 469 se modifică și va avea următorul cuprins:

Nr. crt.	CAS ⁽¹⁾	EC ⁽²⁾ (EINECS)	Denumirea agentului chimic	Acțiunea cutanată ⁽³⁾	Valoare-limită de expunere profesională				Mențiuni ⁽⁶⁾
					8 ore ⁽⁴⁾		Termen scurt ⁽⁵⁾ (15 min)		
					mg/m ³ ⁽⁶⁾	ppm ⁽⁷⁾	mg/m ³ ⁽⁶⁾	ppm ⁽⁷⁾	
„469.	—	—	Plumb și compușii anorganici ai acestuia		0,03 ⁽²¹⁾	—	—	—	R1A Dir. 2022/431 Substanță toxică pentru reproducere fără valoare-prag Dir. 2024/869”

5. La anexa nr. 1, după nota de subsol⁽¹⁹⁾ se introduc două noi note de subsol, notele⁽²⁰⁾ și ⁽²¹⁾, cu următorul cuprins:

„⁽²⁰⁾ NCO se referă la grupurile funcționale izocianat ale compușilor diizocianat.

„⁽²¹⁾ Frația inhalabilă.”

6. La anexa nr. 2, punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. Plumb și compuși anorganici ai acestuia

1.1. Monitorizarea biologică trebuie să includă măsurarea nivelului de plumb din sânge (PbB) pe baza spectrometriei de absorbție sau a unei metode care duce la rezultate echivalente.

1.1.1. Până la 31 decembrie 2028, valoarea-limită biologică obligatorie este:

30 µg Pb/100 ml de sânge

Pentru lucrătorii al căror nivel de plumb din sânge depășește valoarea-limită biologică de 30 µg Pb/100 ml de sânge din cauza expunerii care a avut loc înainte de 9 aprilie 2026, dar este mai mică de 70 µg Pb/100 ml de sânge, supravegherea medicală se efectuează periodic. Dacă, în cazul respectivilor lucrători, se înregistrează o tendință descrescătoare către valoarea-limită de 30 µg Pb/100 ml de sânge, li se poate permite respectivilor lucrători să continue activitatea care implică expunerea la plumb.

1.1.2. De la 1 ianuarie 2029, valoarea-limită biologică obligatorie este:

15 µg Pb/100 ml de sânge⁽¹⁾

Pentru lucrătorii al căror nivel de plumb din sânge depășește valoarea-limită biologică de 15 µg Pb/100 ml de sânge din cauza expunerii care a avut loc înainte de 9 aprilie 2026, dar este mai mică de 30 µg Pb/100 ml de sânge, supravegherea medicală se efectuează periodic. Dacă, în cazul respectivilor lucrători,

se înregistrează o tendință descrescătoare către valoarea-limită de 15 µg Pb/100 ml de sânge, li se poate permite respectivilor lucrători să continue activitatea care implică expunerea la plumb.

1.2. Supravegherea medicală se efectuează în cazul expunerii la o concentrație de plumb în aer mai mare de 0,015 mg/m³, calculată ca medie ponderată cu timpul pentru o perioadă de 40 de ore pe săptămână, sau în cazul în care nivelul de plumb din sânge măsurat la unii lucrători este mai mare de 9 µg Pb/100 ml de sânge. Supravegherea medicală se efectuează, de asemenea, în cazul lucrătoarelor aflate la vârsta fertilă ale căror niveluri de plumb din sânge sunt mai mari de 4,5 µg Pb/100 ml de sânge sau depășesc valoarea națională de referință a populației generale care nu este expusă profesional la plumb, în cazul în care există o astfel de valoare.

⁽¹⁾ Se recomandă ca nivelul de plumb în sânge pentru lucrătoarele aflate la vârsta fertilă să nu depășească valoarea biologică orientativă de 4,5 µg/100 ml.”

7. La anexa nr. 2 punctul 2, numărul curent 42 se abrogă.

Art. III. — Ministerul Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale, în calitate de autoritate competentă relevantă, publică pe site-ul propriu orientările Uniunii Europene cu privire la o evaluare a efectelor expunerii la o combinație de substanțe, având ca sursă website-ul Agenției Europene pentru Securitate și Sănătate în Muncă.

★

Prezenta hotărâre transpune Directiva (UE) 2024/869 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 martie 2024 de modificare a Directivei 2004/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 98/24/CE a Consiliului în ceea ce privește valorile-limită pentru plumb și compuși săi anorganici, precum și pentru diizocianati, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE), Seria L, din 19 martie 2024.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Ministrul muncii, familiei, tineretului
și solidarității sociale,
Petre-Florin Manole

Ministrul sănătății,

Alexandru-Florin Rogobete

Ministrul afacerilor externe,

Oana-Silvia Țoiu

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Raul Pop,

secretar de stat

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 1.048/2013
pentru aprobarea Planului de management
și a Regulamentului Parcului Natural Porțile de Fier

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Hotărârea Guvernului nr. 1.048/2013 pentru aprobarea Planului de management și a Regulamentului Parcului Natural Porțile de Fier, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 și 119 bis din 18 februarie 2014, se abrogă.

Art. 2. — Raporturile și situațiile juridice născute în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 1.048/2013, dar care nu și-au produs efectele în întregime până la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri rămân valabile pe durata pentru care au fost încheiate.

Art. 3. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a ordinului ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management al Parcului Natural Porțile de Fier și al siturilor Natura 2000 ROSCI0206 Porțile de Fier, ROSPA0026 Cursul Dunării Baziaș-Porțile de Fier și ROSPA0080 Munții Almăjului-Locvei.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
ministrul apărării naționale,
Radu-Dinel Miruță

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Raul Pop,
secretar de stat

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Ciprian-Constantin Șerban

p. Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice
și administrației,
Marin Țole,
secretar de stat

p. Ministrul agriculturii
și dezvoltării rurale,
Florian-Emil Dumitru,
secretar de stat

Ministrul culturii,
Demeter András István

Ministrul energiei,
Bogdan-Gruia Ivan

p. Ministrul economiei, digitalizării,
antreprenoriatului și turismului,
Iulian Cosmin Mărgeloiu,
secretar de stat

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
pentru aprobarea Acordului de cooperare
dintre Guvernul României și Guvernul Ordinului Suveran
Militar Ospitalier al Sfântului Ioan de Ierusalim, Rodos
și Malta, semnat la Roma la 11 mai 2018

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul de cooperare dintre Guvernul României și Guvernul Ordinului Suveran Militar Ospitalier al Sfântului Ioan de Ierusalim, Rodos și Malta, semnat la Roma la 11 mai 2018.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
ministrul apărării naționale,
Radu-Dinel Miruță

Ministrul afacerilor externe,
Oana-Silvia Țoiu

Ministrul sănătății,
Alexandru-Florin Rogobete

p. Ministrul educației și cercetării,
interimar,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

Ministrul muncii, familiei, tineretului
și solidarității sociale,
Petre-Florin Manole

Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 30 ianuarie 2026.
Nr. 43.

A C O R D
de cooperare între Guvernul României și Guvernul Ordinului Suveran Militar Ospitalier
al Sfântului Ioan de Ierusalim, Rodos și Malta

Guvernul României și Guvernul Ordinului Suveran Militar Ospitalier al Sfântului Ioan de Ierusalim, Rodos și Malta (denumit în continuare *Ordinul Suveran de Malta*), denumite în continuare „părți contractante”, întrucât Ordinul Suveran de Malta, în calitate de subiect de drept internațional, s-a dedicat, încă de la fondarea sa în urmă cu mai bine de 900 de ani, slujirii bolnavilor și săracilor din întreaga lume, luând în considerație vocația României întemeiată pe principiile ecumenice și interreligioase, precum și pe adevărată sa la Obiectivele Dezvoltării Sustenabile, considerând relațiile tradițional foarte bune dintre România și Ordinul Suveran de Malta și fructuoasa lor cooperare umanitară, evocând stabilirea relațiilor diplomatice dintre România și Ordinul Suveran de Malta în 1932, precum și aniversarea a 27 de ani de la restabilirea acestora în 1991, ținând seama că Ordinul Suveran de Malta încredințează îndeplinirea misiunilor sale umanitare unor Organizații desemnate și că, potrivit legilor și reglementărilor din România, persoanele private pot dona 2% din impozitul pe venit Organizațiilor desemnate, precum și organizațiilor nonguvernamentale, evocând înființarea Asociației Române a Ordinului Suveran de Malta în 1962 și aniversarea a 25 de ani de la întemeierea Serviciului de Ajutor Maltez în România (1991),

luând în considerație dorința reciprocă de a înlocui Acordul actual de cooperare pentru asistență umanitară dintre Ministerul Sănătății și Familiei din România și Ordinul Suveran Militar de Malta, semnat la București la 11 martie 2002,

au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

Definiții

1. În vederea acestui acord:

a) „Organizații desemnate” înseamnă Asociația Română a Ordinului Suveran de Malta și Serviciul de Ajutor Maltez din România. Părțile contractante, în protocoale adiționale, pot să agreeze pe viitor și alte entități care vor fi considerate organizații desemnate în sensul prezentului acord.

b) „Înțelegere specială” înseamnă un acord scris între organizațiile stabilite ale Ordinului Suveran de Malta și autoritățile române competente.

ARTICOLUL 2

Obiectivul și scopul acordului

1. Obiectivul prezentului acord este definirea noului cadru general și a principiilor cooperării dintre părțile contractante în domeniul serviciilor sociale, medicale, umanitare, culturale și al dezvoltării internaționale.

2. Prin mijloacele și posibilitățile proprii, părțile contractante vor susține și implementa măsuri în vederea facilitării, dezvoltării și diversificării cooperării în domeniile social, medical, educațional, umanitar și al dezvoltării internaționale, precum și proiecte menite să contribuie la extinderea acestor activități în domenii conexe.

ARTICOLUL 3

Competența Organizațiilor desemnate

1. Organizațiile desemnate pot să își desfășoare toate activitățile privitoare la educație, dezvoltare și incluziune culturală și socială, sănătate, sprijin în caz de catastrofe naturale, protecția copilului, a femeii și a tineretului. În cadrul acestor activități, Organizațiile desemnate pot să înființeze entități și să desfășoare proiecte în conformitate cu legislația română în vigoare care reglementează furnizarea de servicii sociale.

2. Organizațiile desemnate pot să participe, în baza Înțelegerilor speciale încheiate cu autoritățile române competente și în conformitate cu legile și reglementările din domeniu, la îndeplinirea sarcinilor publice menționate în paragraful 1.

3. Pentru implementarea efectivă a sarcinilor care decurg din prezentul acord, Ordinul Suveran de Malta și Organizațiile sale desemnate vor coopera cu autoritățile centrale și cu cele locale, precum și cu organizațiile implicate în îndeplinirea sarcinilor menționate, atât în interiorul granițelor României, cât și în state terțe.

ARTICOLUL 4

Măsuri de susținere

1. Pentru realizarea cât mai eficientă a serviciilor publice furnizate de Organizațiile desemnate, autoritățile centrale și locale române pot oferi măsuri de susținere, în special:

a) donații de proprietăți imobiliare neimpozabile;

b) dare în folosință gratuită pe termen lung a unor proprietăți imobiliare, în condițiile legii.

Referitor la fiecare măsură de susținere, autoritățile competente ale statului român, la nivel central sau local, și Organizațiile desemnate ale Ordinului Suveran de Malta vor putea încheia Înțelegeri speciale.

2. În cadrul oferit de dreptul internațional, părțile contractante garantează reciproc protecția efectivă împotriva abuzului privind denumirea, steagul, stema sau alte însemne ale fiecărei părți.

ARTICOLUL 5

Scutiri vamale

Referitor la importul de bunuri, Ordinul Suveran de Malta și Organizațiile sale desemnate beneficiază de scutiri de taxe vamale potrivit legislației Uniunii Europene.

ARTICOLUL 6

Libertatea de mișcare și ședere

Guvernul României, în conformitate cu legislația română aplicabilă, va facilita eliberarea de vize, permise de ședere și de lucru personalului străin al Ordinului Suveran de Malta și al Organizațiilor desemnate, care contribuie la implementarea activităților din domeniile social, medical, umanitar sau al dezvoltării internaționale.

ARTICOLUL 7

Soluționarea divergențelor

Divergențele în privința interpretării sau a implementării prezentului acord vor fi soluționate prin negociere între părțile contractante.

ARTICOLUL 8

Clauze finale

1. Prezentul acord este încheiat pe termen de 10 ani, valabilitatea sa fiind reînnoită automat.

2. Prezentul acord va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează datei de primire a ultimei notificări scrise prin care părțile contractante și-au comunicat reciproc, prin canale diplomatice, îndeplinirea procedurilor legale interne necesare intrării sale în vigoare.

3. Oricare dintre părțile contractante poate să denunțe prezentul acord în orice moment, printr-o notificare scrisă transmisă celeilalte părți contractante prin canalele diplomatice. În acest caz, acordul își va înceta valabilitatea după nouăzeci (90) de zile de la data primirii notificării privitoare la denunțarea de către cealaltă parte contractantă.

4. Încetarea valabilității prezentului acord nu va afecta îndeplinirea activităților asumate prin prezentul acord și încă nerealizate complet la momentul încetării valabilității sale, cu excepția cazului în care părțile contractante sunt de acord în alt sens.

Semnat la Roma în data de 11 mai 2018 în două exemplare, în limbile engleză și română, ambele texte fiind egal autentice.

Pentru Guvernul României,
Liviu-Petru Zăpîrțan

Pentru Guvernul Ordinului Suveran de Malta,
Stefano Ronca

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea valorii de inventar a unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0716 Baia Mare, ca urmare a reevaluării

Având în vedere dispozițiile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a imobilelor cu nr. MF 27478 și 101254 aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0716 Baia Mare, ca urmare a reevaluării, conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Afacerilor Interne, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Marian-Cătălin Predoiu
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 30 ianuarie 2026.
Nr. 54.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0716 Baia Mare, pentru care se actualizează valoarea de inventar ca urmare a reevaluării

Nr. MF	Codul de clasificare	Tipul bunului	Denumirea	Elementele-cadru de descriere tehnică	Adresa	Vecinătăți	Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)	Data la care bunul este înregistrat cu valoarea de inventar în evidența financiar-contabilă	Titularul dreptului de administrare și ordonatorul principal de credite	Situția juridică	
											Baza legală	Administrare/ Concesiune/ Folosință gratuită/ Închiriere
27478	8.19.01	Imobil	45-36	Teren și construcții	România, județul Maramureș	—	Anul dobândirii: 1969	411.060,58	19.01.2024	U.M. 0716 Baia Mare CUI 3627340 Ministerul Afacerilor Interne	H.G. nr. 225/2011	În administrare
101254	8.19.01	Imobil	45-63	Teren și construcții	România, județul Maramureș	—	Anul dobândirii: 1974	416.092,93	19.01.2024	U.M. 0716 Baia Mare CUI 3627340 Ministerul Afacerilor Interne	H.G. nr. 225/2011	În administrare
Totalul valoric al bunurilor 827.153,51 lei												

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 395

din 17 noiembrie 2025

Dosar nr. 1.213/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag Adina Oana Surdu	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Cristina Truțescu Ileana Ruxandra Tircă Diana Florea Burgazli Gheorghe Liviu Zidaru Mihaela Glodeanu Minodora Condoiu	— judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mihnea Adrian Tănase	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.213/1/2025, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Alba — Secția I civilă în Dosarul nr. 8.149/302/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind formulate puncte de vedere de către părți.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Alba — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 6 mai 2025, în Dosarul nr. 8.149/302/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 520 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Modalitatea de aplicare a efectelor Deciziei nr. 4 din 11 martie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, respectiv și pentru procesele/execuțiile silite începute anterior publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, de la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, la care se face referire în cuprinsul deciziei.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 4 iunie 2025 cu nr. 1.213/1/2025, termenul de soluționare fiind stabilit pentru data de 17 noiembrie 2025.

II. Dispozițiile legale ce fac obiectul sesizării

9. Din modalitatea de formulare a întrebării adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție nu rezultă care sunt dispozițiile legale a căror interpretare se solicită.

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

10. Prin Sentința civilă nr. 572 din 20 iunie 2024, pronunțată de Judecătoria Câmpeni în Dosarul nr. 8.149/302/2023, au fost respinse excepția lipsei calității procesuale pasive și excepția lipsei de interes în formularea contestației la executare de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, invocate de intimat prin întâmpinare. A fost respinsă contestația la executare formulată de contestatorul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, Parchetul de pe lângă Tribunalul Timiș, ca neîntemeiată.

11. În motivare s-a reținut, în esență, că, prin Cererea de executare silită înregistrată la data de 17 ianuarie 2023, intimatul

a solicitat demararea executării silite în baza Sentinței civile nr. 684/LM/2020 a Tribunalului Bihor, definitivă prin Decizia civilă nr. 802/A/2021 a Curții de Apel Oradea, pronunțate în Dosarul nr. 36.693/3/2019.

12. Judecătoria Câmpeni a arătat că, în situația din cauză, nu este îndeplinită condiția ca hotărârea judecătorească pusă în executare să vizeze drepturi salariale, menționând că, în acord cu dispozitivul și considerentele sentinței definitive sus-menționate, sumele de bani astfel acordate au rolul de a compensa prejudiciul cauzat intimatului în privința căruia instanța judecătorească a reținut că a fost supus unui tratament salarial discriminatoriu sub aspectul cuantumului drepturilor salariale cuvenite. Natura juridică a diferențelor de drepturi rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, acordate prin hotărâri judecătorești definitive, pronunțate în litigii de dreptul muncii, este așadar aceea de despăgubiri, iar nicidecum aceea de drepturi salariale stabilite pe cale jurisprudențială. O atare concluzie se sprijină în primul rând pe dispozițiile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 137/2000*), care prevăd că „*Persoana care se consideră discriminată poate formula în fața instanței de judecată o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun (...)*”.

13. În acest context, s-a reținut incidența statuărilor din Decizia nr. 4 din 11 martie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

14. Creditorul intimat are calitatea de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Timișoara, statutul acestei categorii profesionale fiind reglementat de Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 303/2022*), anterior de Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 303/2004*), iar prin contestația formulată debitorii Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara au susținut că legea de salarizare a stabilit un nivel maxim pe grade profesionale care nu poate fi depășit, iar începând cu anul 2018 s-a avut în vedere nivelul maxim al indemnizației de încadrare aferente anului 2022, corespunzător gradului profesional deținut.

15. Totodată, prin apelul declarat, apelanții-debitori au invocat dispozițiile Deciziei de recurs în interesul legii nr. 4 din 11 martie 2024, apreciind că, în aceste condiții, față de dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*), și cele ale art. 8 alin. (1) din anexa nr. V la același act normativ, calculul drepturilor salariale ale procurorilor prin raportare la valori de referință sectoriale și la coeficienți de multiplicare este realizabil până la data de 31 decembrie 2017.

16. Intimatul-creditor a apreciat că dispozițiile Deciziei de recurs în interesul legii nr. 4 din 11 martie 2024 nu sunt incidente în cauză, întrucât, față de prevederile art. 517 alin. (2) din Codul de procedură civilă, efectele deciziei se produc numai pentru viitor, invocând în acest sens practică judiciară și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, apreciind că însușirea opiniei contestatorilor golește de conținut hotărârea pusă în executare și aduce atingere autorității de lucru judecat, câtă vreme hotărârea judecătorească nu impune un plafon.

IV. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

17. Ambele părți au invocat aplicarea Deciziei nr. 4 din 11 martie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii cu privire la chestiunile ce fac obiectul cauzei deduse judecării, fiecare dintre părți având poziții diferite în ceea ce privește data de la care dispozițiile acestei decizii sunt incidente, în sensul că apelanții-debitori susțin incidența în cauză a acestei decizii de recurs în interesul legii, în timp ce intimatul-creditor apreciază că efectele se produc numai pentru viitor, adică de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, întrucât opinia contestatorilor golește de conținut hotărârea pusă în executare și aduce atingere autorității de lucru judecat, câtă vreme hotărârea judecătorească nu impune un plafon.

18. După comunicarea raportului întocmit în cauză, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nu au fost formulate puncte de vedere de către părți.

V. Punctul de vedere al instanței de trimitere asupra sesizării

19. Completul de judecată care a formulat sesizarea a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, având în vedere că este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, de lămurirea datei aplicabilității în cauză a Deciziei de recurs în interesul legii nr. 4 din 11 martie 2024 depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar problema de drept enunțată este nouă, deoarece asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre anterioară.

20. De asemenea, cu privire strict la chestiunea de drept sesizată nu se poate afirma că în prezent există o practică judiciară contradictorie consistentă, formată pe parcursul unei perioade îndelungate de timp.

21. Opinia exprimată de completul de judecată al instanței de trimitere asupra chestiunii de drept este că deciziile instanței supreme, prin prisma prevederilor art. 517 alin. (3) raportat la art. 27 din Codul de procedură civilă, care nu cuprind vreo excepție și nici nu prevăd posibilitatea recunoașterii unor excepții de la regula pe care o consacră, se aplică de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, și produc efecte pentru viitor.

22. În acest sens, instanța de trimitere a reținut că art. 24 din Codul de procedură civilă, referitor la principiul aplicării imediate a legii noi, stabilește că legea nouă se aplică „numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare”, iar, pe de altă parte, art. 25 alin. (1) din Codul de procedură civilă, ce vizează principiul supraviețuirii legii vechi, statuează că „Procesele în curs de judecată, precum și executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi”.

23. Chiar dacă în cuprinsul Deciziei de recurs în interesul legii nr. 4 din 11 martie 2024 se face vorbire despre determinarea nivelului despăgubirilor stabilite prin hotărârile judecătorești definitive în perioada relevantă pentru aplicarea Legii-cadru nr. 153/2017, aceasta nu înseamnă că efectele deciziei se vor produce și pentru procese/executări silite începute anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv de la data intrării în vigoare a legii, deoarece ar însemna încălcarea flagrantă a principiului neretroactivității legii civile, de vreme ce s-ar atașa cererii de chemare în judecată care a declanșat procesul alte efecte decât cele prevăzute la momentul învestirii instanței.

24. În felul acesta, aplicarea deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție proceselor/executărilor silite în curs nu s-ar face, cum în mod imperativ obligă art. 517 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cu „putere numai pentru viitor”, ci în mod retroactiv, stabilind interpretări care nu erau prevăzute la data începerii procesului.

25. În același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 707 din 9 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 2 martie 2018, prin care, constatând că a fost depășit momentul procesual de care legea lega anumite efecte juridice, a considerat că ar fi vorba despre o aplicare retroactivă a efectelor deciziei de neconstituționalitate, chiar dacă procesul se afla în curs de desfășurare.

26. În consecință, într-o interpretare și aplicare neretroactivă, dezlegările date prin Decizia nr. 4 din 11 martie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nu se aplică în litigiile/execuțiile silită începute înainte de data publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I (24 aprilie 2024).

VI. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

27. Față de conținutul întrebării adresate instanței supreme nu a fost necesară consultarea instanțelor judecătorești cu privire la practica judiciară relevantă.

VII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

28. Prin Decizia nr. 4 din 11 martie 2024 a Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, s-a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia, iar în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, s-a stabilit că:

Drepturile acordate judecătorilor și procurorilor, prin hotărâri judecătorești definitive, reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri.

Cuantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați.

Indemnizațiile de încadrare la care se face raportarea sunt cele cuprinse în anexa nr. V cap. I din Legea-cadru nr. 153/2017 și care corespund funcției, gradului profesional, vechimii în funcție și gradației fiecărui judecător sau procuror în parte.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

29. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, nefiind întrunite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

30. Prealabil analizării în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este ținută să verifice dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre

prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

31. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior rezultă că legiuitorul a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile — astfel cum au fost acestea decelate în jurisprudența instanței supreme dezvoltate pe marginea mecanismului procedural în discuție —, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

b) cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

c) existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu;

d) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

e) noutatea chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită;

f) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

32. Evaluând elementele sesizării pentru a stabili dacă se verifică îndeplinirea simultană a tuturor condițiilor care permit declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, se constată că doar o parte dintre cerințele anterior enunțate sunt întrunite.

33. Astfel, primele două condiții de admisibilitate a sesizării se constată a fi îndeplinite, având în vedere că sesizarea de față a fost formulată în cadrul unui litigiu civil de drept comun, având ca obiect o contestație la executare, cauza aflându-se în faza procesuală a apelului, pe rolul unui tribunal investit cu soluționarea în ultimă instanță, în raport cu dispozițiile art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 483 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă și art. 718 alin. (1) din Codul de procedură civilă, conform cărora, ca regulă, hotărârea pronunțată cu privire la contestația la executare silită poate fi atacată numai cu apel. Așadar, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost dispusă în cadrul unei cauze aflate în curs de judecată, al cărei obiect se află în competența legală a unui complet al tribunalului, iar instanța de trimitere judecă litigiul în ultimă instanță, deoarece hotărârea judecătorească pe care o va pronunța în apel nu este susceptibilă să formeze obiectul unui recurs.

34. Rezolvarea problemei indicate în întrebarea instanței de trimitere este în relația necesară de dependență cu soluționarea cauzei, însă, astfel cum se va arăta în continuare, ea nu reprezintă o chestiune de drept în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă, nefiind indicat care este textul legal neclar a cărui lămurire să se impună în cadrul mecanismului hotărârii prealabile.

35. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, în legătură cu această cerință de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, s-a statuat că trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015).

36. Pentru a se reține îndeplinirea condiției referitoare la existența unei veritabile chestiuni de drept este necesar a se

verifica premisele acesteia. Sub un prim aspect, trebuie identificată existența unei chestiuni de drept apte a primi o dezlegare de principiu, deoarece nelămuririle care vizează aplicarea legii sau care reprezintă aspecte de fapt nu pot primi o dezlegare de principiu în cadrul acestui mecanism. Sub un al doilea aspect, chestiunea de drept pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, serioasă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite și, prin urmare, să prezinte un anumit nivel de dificultate. Așadar, nu orice chestiune de drept poate fi supusă interpretării prin acest mecanism de unificare jurisprudențială, ci numai aceea care ridică problema precarității textelor de lege, a caracterului lor dual și complex. În caz contrar, rolul instanței supreme ar deveni unul de soluționare directă a cauzei deduse judecătii și ar neutraliza rolul constituțional al instanței legal investite, acela de a judeca în mod direct și efectiv procesul.

37. Prin sesizarea de față, instanța de trimitere solicită instanței supreme să stabilească cum se aplică Decizia nr. 4 din 11 martie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii în cauza pe care o are de soluționat, respectiv să lămurească problema efectelor acesteia pentru procesele/execuțiile silite începute anterior publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, de la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 la care se face referire în cuprinsul deciziei.

38. În primul rând, formularea în acești termeni a sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile nu se circumscrie exigențelor mecanismului de unificare activat, deoarece nu urmărește, în realitate, o interpretare și dezlegare de principiu asupra unor norme neclare, lapidare, incoerente, ci, dimpotrivă, pune în discuție însăși identificarea dispozițiilor legale în raport cu care trebuie soluționată cauza.

39. Or, este atributul instanței de trimitere, în virtutea plenitudinii funcției sale jurisdicționale, de a da calificare raportului juridic individual litigios, pe baza elementelor rezultate punctual din situația de fapt a pricinii, în funcție de care să facă aplicarea cadrului normativ incident în materie, printr-o interpretare corelată și adecvată a tuturor normelor de drept relevante, utilizând în mod conjugat metodele curente de interpretare.

40. Astfel, în sesizarea de față, se urmărește, în realitate, determinarea de către instanța supremă a dispozițiilor legale incidente pentru stabilirea efectelor pe care le are în situația concretă din speță Decizia de recurs în interesul legii nr. 4 din 11 martie 2024.

41. Însă, în procedura pronunțării hotărârii prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor judecătorești, de stabilire a normei incidente, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a-i facilita judecătorului eliminarea ambiguităților, impreciziunilor ori lacunelor textelor legale, în scopul asigurării unor dezlegări jurisdicționale adecvate și unitare (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 16 din 23 mai 2016 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016, Decizia nr. 89 din 4 decembrie 2017 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 12 martie 2018, și Decizia nr. 65 din 1 octombrie 2018 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 14 noiembrie 2018).

42. Ca atare, se constată că întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție nu se circumscrie necesității unei interpretări *in abstracto* a unor dispoziții legale neclare, echivoce, neconstituindu-se într-o chestiune de drept în înțelesul art. 519 din Codul de procedură civilă, ci reprezintă, în realitate, o solicitare de identificare a legii aplicabile în cadrul dedus judecătii în concret.

43. O astfel de situație contravine însă exigențelor procedurii hotărârii prealabile din reglementarea art. 519 din Codul de procedură civilă, mecanism procedural care impune ca sesizarea să vizeze exclusiv chestiuni de interpretare a legii, la nivel de principiu, iar nu de indicare a normei care să fie aplicată de către instanța investită cu judecata litigiului sau de încadrare a situației punctuale din speță într-o normă sau alta (a se vedea și Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017).

44. În al doilea rând, în strânsă legătură cu această condiție de fond, din punct de vedere formal, încheierea de sesizare a instanței supreme în vederea dezlegării unei chestiuni de drept trebuie să respecte dispozițiile art. 520 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, respectiv să cuprindă motivele care susțin admisibilitatea sesizării, fiind necesară o analiză argumentată cu privire la toate condițiile de admisibilitate, precum și exprimarea opiniei preliminare a completului de judecată asupra chestiunii de drept invocate.

45. Cu alte cuvinte, caracterul veritabil al chestiunii de drept trebuie să rezulte din încheierea de sesizare pronunțată de instanța de trimitere, întrucât completul de judecată investit cu soluționarea pricinii este ținut, în primul rând, să stabilească dacă există o problemă de interpretare care prezintă dificultate și care implică riscul unor dezlegări diferite ulterioare în practică, sens în care trebuia să enunțe care sunt textele legale care formează obiectul sesizării, semnalând complexitatea, dualitatea sau precaritatea textelor de lege, fie prin raportare la anumite tendințe jurisprudențiale, fie prin dezvoltarea unor puncte de vedere argumentate, pentru a da temei inițierii mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă.

46. Pe de o parte, în cuprinsul punctului său de vedere expus în încheierea de sesizare, instanța de trimitere a identificat normele de drept pe care le-a considerat aplicabile raportului juridic dedus judecătii, și anume, art. 24, art. 25 alin. (1), art. 27 și art. 517 alin. (3) din Codul de procedură civilă, fără însă a prezenta posibile interpretări ori elemente care să conducă la concluzia că s-ar pune problema aplicării unor texte de lege neclare ori susceptibile de interpretări contradictorii.

47. Pe de altă parte, Decizia nr. 4 din 11 martie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, indicată de instanța de trimitere în întrebarea sa, nu reprezintă o lege nouă de procedură, în sensul art. 24 și 25 din Codul de procedură civilă, și nu poate produce efecte juridice diferite față de orice altă decizie pronunțată de instanța supremă în cadrul unui recurs în interesul legii.

48. Trebuie observat că deciziile pronunțate asupra recursului în interesul legii clarifică interpretarea corectă a legii aplicabile, având, ca orice interpretare, efecte declarative. Nu se pune problema asimilării unei decizii pronunțate asupra recursului în interesul legii cu o modificare legislativă. Statuând că deciziile pronunțate nu produc efecte asupra hotărârilor definitive examinate, art. 517 alin. (2) coroborat cu alin. (4) din Codul de procedură civilă clarifică în mod necesar că *aceste decizii trebuie avute în vedere la soluționarea tuturor cauzelor aflate în curs de judecată, indiferent de obiectul acestora*, inclusiv, dacă este cazul, în cadrul contestațiilor la executare care pun în discuție chestiunea analizată, în măsura în care aceasta nu a fost dezlegată cu autoritate de lucru judecat în litigiul de fond.

49. În cadrul mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție nu are rolul de a valida soluția propusă de instanța de trimitere, ci pe acela de a facilita judecătorului eliminarea dificultăților de interpretare a unor texte

de lege, scopul procedurii nefiind acela de a transfera instanței supreme soluționarea litigiului. Or, identificarea normelor legale aplicabile în circumstanțele specifice fiecărei cauze este în exclusivitate în competența instanței de judecată învestite cu soluționarea cauzei, iar nu a instanței supreme, sesizate în procedura hotărârii prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept. Altfel spus, realizarea raționamentului judiciar necesar soluționării cauzei aparține judecătorului cauzei și impune aplicarea mecanismelor de interpretare a normelor juridice și de apreciere a situațiilor de fapt concrete, iar aceste operațiuni nu pot fi atribuite Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

50. Prin instituirea mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul nu și-a propus o partajare de competențe între instanța de trimitere și Înalta Curte de Casație și Justiție, instanțele de trimitere având în continuare obligația de a aplica

dreptul incident stării de fapt particulare fiecărei cauze atunci când acesta este clar, neîndoind ori când contestarea clarității și a sensului său lămurit de către părțile aflate în conflict dă expresie nu unei dificultăți în înțelegerea și aplicarea legii, ci diverselor lor interese de ordin subiectiv (Decizia nr. 70 din 11 noiembrie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, paragraful 215).

51. Față de cele menționate, în lipsa identificării unei chestiuni de drept în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă, nu este posibilă analiza celorlalte condiții de admisibilitate, care trebuie raportate la existența unei astfel de chestiuni de drept, fiind în consecință inadmisibilă declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare reprezentat de sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

52. Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Alba — Secția I civilă în Dosarul nr. 8.149/302/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Modalitatea de aplicare a efectelor Deciziei nr. 4 din 11 martie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, respectiv și pentru procesele/execuțiile silite începute anterior publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, de la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, la care se face referire în cuprinsul deciziei.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 noiembrie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

